

De Phoenicis loco.

Athenaeus 530^e cum haec exhibeat: Φοῖνιζ δ' ὁ Κολοφώνιος ποιητῆς περὶ Νίνου λέγων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἰάμβων ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένετ', ὡς ἐγὼ κλύω Ἄσσύριος ὅστις εἶχε χρυσείου πόντον καὶ τάλλα πολλὸν πλέονα Κασπίου ψάμμου, recte Meinekius ἐγὼ 'κούω correxit, χρυσείου epitoma suppleditat, deinde ultimum versum sic

τάλαντα πολλῶ πλέονα Κασπίου ψάμμου scripsit Mauricius Hauptius, in emendando epitomatoris verbis usus εἶχε χρυσείου τάλαντα πολλῶ πλέονα Κασπίου ψάμμου. Ac recte quidem καὶ abiecit, sive ad metrum supplendum additum fuit, postquam τάλαντα in τάλλα abiit, sive iam antea insertum erat a lectore, qui versus tertii verba ad χρυσείου πόντον accuratius explicandum apposita esse non intellexeret. Verum quoniam a genuina Marciani traditione proficisci utique praestat, cum in epitoma adhibenda cautione opus sit, rectius versum sic exhibebimus:

εἶχε χρυσείου πόντον, τάλαντ', Ἄπολλον, πλέονα Κασπίου ψάμμου, nec dubitabis de Ἄπολλον exclamatione, si eadem tragicos quosque usos esse memineras, velut Euripidem Hel. 1204 Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει, ne quid dicam de comicis in unaquaque occasione deum testantibus. Ceterum cum dicat Κασπίου ψάμμου, ideo necessarium non est statuere ψάμμος substantivum Phoenici masculi fuisse generis. Certa documenta sunt ἀρμονία Δῶριος, Λύδιος, Φρύγιος, Βοιώτιος cf. Plut. de mus. 1136^c, Athenaei 624^c, schol. Arist. eq. 989. Alia quidem res est in communibus, in quibus sunt quae apud antiquissimos auctores vel rarius vel saepius in genere feminino non mutantur, sicut πάτριος, apud recentiores vero magis magisque masculini terminationem retinere consuerunt, quod cum exemplis sat multis demonstrare liceat, chartae et temporis parcere malo. Unum moneo, quod exstat Athenaei 629^e παρὰ δὲ Συρακοσίοις καὶ Χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρησις τις ἐστὶν ἴδιος καὶ αὐλησις, cum ἴδιος Καibelio corruptum videatur, hoc eodem pertinere, id quod probat Plutarchus m. 933^f ἦτις ἴδιός ἐστιν, Marii c. 25 ἴδιος ἡ νίκη. Sed ut in viam redeamus, cum apud Aelianum in varia historia I 28 Ῥόδιον δόξαν traditum sit, Hercherus Ῥοδίαν δόξαν se malle profiteretur 'etsi legitur τιάρα Φρυγίῳ apud Aleiph. III 59'. Idem v. hist. XIII 21 τὴν ἀρμονίαν τὴν Φρυγίαν edidit, verum in adnotatione male se mu-

tasse manuscriptorum lectionem Φρύγιον concedit. Recte quidem, ut idem docet Aelianus in animalium hist. XVI 15 καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἴγυπτίους — sic enim traditur, nec recte fecerunt editores Gesnerum σύριγγας Αἴγυπτίας emendantem secuti. Quae res si cui dubia videbitur, ipsum Aelianum adeat hist. animalium X 21 λέγω δὲ ταῦτα Αἴγυπτίους φήμας τε καὶ πίστεις, quod adhuc criticorum fugit sagacitatem. Certe haud multo post X 23 habes ἐν τῇ Κοπτῶ τῇ Αἴγυπτίᾳ, deinde X 25 Ὅασιν τὴν Αἴγυπτίαν, sed apud eundem ibid. XIII 3 καὶ πόαι θαλάττιαι εἰσι iamque in eodem illo capite ἦν δὲ ἄρα θαλαπτίου πόας καὶ κράμβη ὄνομα, quam scriptoris inconcinnitatem non toleravit Hercherus, nimium, opinor, suo concedens iudicio. Nec recte τὰς Θριασίους πύλας Plutarcho eripiunt v. Pericl. c. XXX, Ἴονίου θαλάσσης habet Arriani proh. 3, τὰς Κιλικίους πύλας ibid. Syr. 54.

Prumiae.

L. Radermacher.